Enderrock | | Actualitzat el 11/03/2017 a les 07:00

Joan Pons, Premi Trayter a la millor producció

Entrevistem El Petit de Cal Eril sobre la seva faceta de productor

El Petit de Cal Eril | Xavier Mercadé

Conegut als escenaris com a **El Petit de Cal Eril**, Joan Pons fa temps que treballa en la seva faceta com a productor. Sense voler-ho, el Teatre de Cal Eril ha esdevingut un estudi de gravació únic on els músics se senten molt còmodes gràcies també a la feina de Pons.

El músic de Guissona ha rebut el Premi Trayter a la millor producció. En el darrer any ha treballat en les novetats discogràfiques de **Santi Careta**, **Roger Puig**, **Cálido Home**. Acaba d'enllestir un experiment de **L'Hereu Escampa** i **Dofí Malalt**, rebatejats com a **L'Hereu Malalt**, i actualment està immers en la gravació d'un dels seus referents, **Pau Riba**.

Què et sembla recollir un premi com a productor a més d'haver estat finalista com a músic?
És curiós, tampoc m'he considerat mai un productor, i sense voler-ho ho he acabat sent. He pensat que era enginyer de so però he acabat sent productor.

Què és el més important per a tu a l'hora de produir un disc?

Es barregen diferents qüestions. D'una banda, que jo em senti còmode amb el que s'ha de fer, i de l'altra, que sigui capaç de trobar l'essència del que sigui important del disc i del grup en qüestió, conservar-la i que no es perdi pel camí. Intento que el més important sigui la qüestió emocional que hi ha darrere del disc. Després comença un procés que és com fer un plat, cuinar alguna cosa. Anar triant els ingredients, saber qui hi haurà a sopar, fer la compra...

Quin és el teu mètode de treball?
M'agrada pensar que és no tenir mètode. La primera fase és intentar ser molt obert, receptiu i respectuós. No m'agradaria que la meva empremta tapés l'essència del grup. Quan el procés està més avançat -i ho tinc més clar i el que està gravant també- intento aplicar el que a mi m'agrada més de la música, una qüestió de textures, espais i treballar amb pocs elements.

Molts músics vénen al teu estudi perquè és un lloc únic, un antic teatre...
Es pot notar molt en el so, també depèn de com ho encaris, la sala té diverses característiques: una és l'espai i l'altra és que és un lloc especial, té certa màgia entrar allà dins, almenys per a mi, m'hi sento còmode. Realment té un so especial, ampli, sense ser un estudi, perquè no ho és, té particularitats que en un estudi no pots trobar. Sempre intento que abans de gravar vinguin, toquin, escoltin... Però depèn de quines coses no es poden fer. No està del tot insonoritzat, se senten coses, nens a fora jugant... per a segons quins músics no és lícit.

Ara estàs treballant amb un nou disc de Pau Riba. Què ens en pots avançar?
És una cosa molt especial. És un disc inèdit que no s'ha arribat a gravar mai. Les cançons tenen trenta i pico d'anys, i això barrejat amb fer-ho amb en **Pau**, per a mi i en Mau Boada (**Esperit!**) -que també treballa en la producció del disc- és com un gran referent, tots dos en som uns grans fans, és una experiència molt curiosa... De vegades, escolto *Dioptria I* (Concèntric, 1970) al cotxe, em paro i penso: "Estic treballant un disc amb el **Pau**?". Me'n sento molt orgullós!